

Skatteministeriet

1. juni 2021
J.nr. 2021 - 4086

Kontor:
SAE, AKO, ØPA

Initialer:
Mak, ABL, VV

Samrådsspørgsmål Ø

- Tale til besvarelse af spørgsmål Ø den 1. juni 2021

Spørgsmål Ø

I forlængelse af Skatteudvalgets ekspertmøde om en ny udbyttemodel afholdt den 5. maj 2021, jf. SAU alm. del - bilag 213, og samrådet om en ny udbyttemodel afholdt den 8. april 2021, jf. SAU alm. del - samrådsspørgsmål T-X, bedes redegjort for, hvilke overvejelser ministeren efterfølgende har gjort sig om en ny udbyttemodel, herunder særligt hvorledes VP Securities oplysninger og Aktionærrettighedsdirektivet kan bidrage til at forbedre den foreslåede udbyttemodel.

Indledning

Tak for muligheden for at uddybe overvejelserne om en ny udbyttemodel. Den præsenterede model har en lang historie. Den er udformet med udgangspunkt i en anbefaling fra juni 2017 fra en tværministeriel

arbejdsgruppe. Modellen er grundlæggende baseret på den modelskitse, der blev præsenteret i 2018 under den daværende VLAK-regering – og som er udviklet i samarbejde med den finansielle sektor, herunder Finans Danmark, udvalgte banker og VP Securities.

På trods af det lange forløb er vi ikke helt i mål – det skal jeg ikke lægge skjul på. Der arbejdes fortsat på modellen. Og nye tiltag og andre relevante input vil blive inddraget i arbejdet.

Vi kender alle baggrunden for, at der arbejdes med at finde en ny model for håndtering af udbyttebeskatningen. Der er ultimo april 2021 anlagt retssager mod ca. 545 selskaber og personer, bl.a. i USA, England og Dubai, om formodet svindel med refusion af udbytteskat i perioden 2012-2015 for samlet ca. 12,7 mia. kr. En svindel i et sådant omfang er på alle måder stødende, og vi skal selvsagt gøre alt, hvad vi kan for, at det ikke kan finde sted igen.

To fokuspunkter fra samråd og eksperthøring

Samrådet den 8. april og eksperthøringen den 5. maj havde to væsentlige fokuspunkter. For det første om den præsenterede udbyttemodel

er tilstrækkelig robust i forhold til at kunne forhindre svindel. For det andet mulighederne for at basere sig på aktionærrettighedsdirektivet.

Robust over for svindel

Et af de fremsatte udsagn under eksperthøringen var, at den præsenterede udbyttemodel ikke vil sikre mod svindel. Synspunktet blev blandt andet begrundet med, at nettoindeholdelsen vil ske uden forudgående kontrol, og at der fortsat vil være mulighed for refusion, hvorfor der er risiko for, at der anmodes om refusion for de samme aktier flere gange.

Kommentar til argument om manglende forudgående kontrol

Lad mig først kommentere på argumentet om manglende forudgående kontrol. Princippet i nettoindeholdelse er, at der skal ske indeholdelse af udbytteskat med den korrekte skattesats allerede ved udbytteudlodningen. Det indebærer, at skatten betales med det samme, og at der derfor ikke er brug for refusion – hvis man har opkrævet den korrekte skat. Og det indebærer, at de aktionærer, der betaler udbytteskatten, også er de aktionærer, der modtager udbyttet.

Det er derfor stadig min opfattelse, at den type af svindel, som vi tidligere har været vidne til, hvor der blev opnået refusion på grundlag af aktier, man ikke ejede, eller hvor der ikke var udloddet udbytte, ikke vil være mulig, når der sker nettoindeholdelse.

Omdrejningspunktet i nettoindeholdelsesmodellen er, at aktionærens identitet og korrekte skattesats er kendt på forhånd. Det er netop formålet med registreringen af de enkelte aktionærer.

Dette går igen helt tilbage fra rapporten fra 2017 fra den tværministerielle arbejdsgruppe. Alle de tre modeller, som gennemgås i rapporten, er baseret på nettoindeholdelse, og det anføres, at ”da der i dag ikke sker registrering ud fra det skattemæssigt retmæssige ejerbegreb, vil alle tre modeller kræve en særskilt skattemæssig registrering”.

Det er korrekt, at der først sker stikprøvekontrol af nettoindeholdelsen, efter at udbyttet er udbetalt, og skatten er opkrævet. Det skyldes, at det først er muligt at få oplyst, hvem der faktisk ejede hvor mange aktier på det relevante tidspunkt – som er generalforsamlingsdagen – med en vis forsinkelse, efter at udbyttet er udbetalt.

Oplysninger indsamlet via aktionærrettighedsdirektivet om hvem, der ejede hvor mange aktier på generalforsamlingsdagen, ville også først kunne tilvejebringes med nogen tidsforsinkelse efter udbetalinger af udbyttet. Det fremgik også af VP's indlæg på eksperthøringen. Dvs. det ville heller ikke på det grundlag være muligt at foretage en stikprøvekontrol, inden udbetalingen af udbyttet finder sted.

En stikprøvekontrol baseret på, hvem der ejede aktierne inden generalforsamlingsdagen, ville ikke rigtig give nogen mening. For aktierne kan have skiftet ejer flere gange i mellemtiden.

Så hvis jeg kort skal samle op, så er det afgørende for nettoindeholdelse af udbytteskat, at der bliver benyttet den korrekte skattesats for den enkelte aktionær. Det sikres gennem den forudgående registrering, som skal foretages af aktionærens depotbank. Stikprøvekontrollen af nettoindeholdelsen kan først foretages efter, at udbyttet er udbetalt, men så hæfter bankerne objektivt for, at de benyttede oplysninger er korrekte. Og bankerne skal således indbetale det manglende beløb til den danske skatteforvaltning, hvis det i stikprøvekontrollen viser sig, at der har været indeholdt for lidt udbytteskat.

Kommentar til argument om risiko for refusion for de samme aktier flere gange

Nu kommer jeg så til det andet argument, der under eksperthøringen blev fremført imod modellen, nemlig at der med fortsat mulighed for refusion af udbytteskat er risiko for, at der anmodes om refusion for de samme aktier flere gange.

Det er korrekt, at modellen fortsat omfatter en refusionsmulighed.

Den korte forklaring er, at en række dobbeltbeskatningsoverenskomster, som Danmark har indgået med andre lande, i praksis indebærer, at det ikke er muligt at etablere en model uden refusionsadgang.

Isoleret set er det korrekt, at refusion indebærer en vis risiko for svindel – og jeg mener heller ikke, at det er blevet påstået, at det ikke skulle være tilfældet. For at kunne søge refusion skal man dog afgive en række oplysninger. Man skal fx dokumentere, hvem man er, og i hvilket land man er skattemæssigt hjemmehørende. Og Skatteforvaltningen vil også kunne kræve dokumentation for køb af de pågældende aktier, at man har modtaget udbytte og betalt skat heraf.

Det er også centralt at være opmærksom på, at der er blevet investeret massivt i kontrollen på udbytteområdet, siden den formodede svindel fandt sted. Kontrollen med refusion af udbytteskat blev før august 2015 varetaget af ca. fem årsværk. Siden september 2019 har der været ca. 100 årsværk dedikeret til området, og Skattestyrelsen har udarbejdet vejledninger og arbejdsbeskrivelser til at understøtte kontrolarbejdet. Der er dog en udfordring med en meget stor sagsbunke. Ved udgangen af 2020 var der således 76.000 uafsluttede sager.

I den forbindelse forventes den præsenterede udbyttemodel at indebære, at der vil blive færre refusionsanmodninger, i det omfang udbytteskat i stedet afregnes ved nettoindeholdelse. Skattemyndighederne vil dermed have flere kontrolressourcer pr. refusionsanmodning.

VP og aktionærrettighedsdirektivet

Jeg vil nu vende mig mod den anden del af eksperthøringen, som handlede om mulighederne for at benytte oplysninger indsamlet i medfør af aktionærrettighedsdirektivet til skattekontrol.

Når vi taler om aktionærrettighedsdirektivet, er det vigtigt at slå fast, at direktivet ikke handler om skattekontrol. Det handler om udøvelse af aktionærrettigheder og tilskyndelse til aktivt ejerskab. I direktivet indgår derfor, at selskaber har ret til at kende deres aktionærer, så der kan kommunikeres direkte med aktionærene og fx gives besked om, hvornår generalforsamlingen i selskabet finder sted.

Ret til at kende sine aktionærer indebærer en adgang til indsamling af ejerinformation. Denne information vil i sagens natur skulle tilvejebringes i rimelig tid før generalforsamlingen. Nye aktionærer kan dog løbende komme til, og køb kan ske helt op til generalforsamlingen og på selve dagen.

Fx kan en aktionær eje en aktiepost i det pågældende selskab på det tidspunkt, hvor ejeroplysningerne blev indsamlet, fx tre uger før generalforsamlingen. Aktionæren sælger så aktierne en uge senere, og er dermed ikke længere aktionær i selskabet på generalforsamlingsdagen. Omvendt kan aktierne være købt af en person, som ikke havde aktier i selskabet, da ejeroplysningerne blev indsamlet, men som altså er aktionær på generalforsamlingsdagen.

I forhold til udbyttebeskatningen er det ejerforholdene på generalforsamlingsdagen, der er afgørende for, hvem der kan anses for den retmæssige ejer af udbyttet. Som det fremgik af eksperthøringen, ville det derfor være nødvendigt at trække aktionæroplysningerne på et tidspunkt, som afspejler ejerskabet på generalforsamlingsdagen, hvis oplysningerne skulle kunne bruges til skattekontrol.

Det er også et problem, som det fremgik af eksperthøringen, at de oplysninger, der indhentes via aktionærrettighedsdirektivet, ikke omfatter en såkaldt landekode for skat. Det er som nævnt en helt central oplysning, som bekræfter, at personen er skattemæssigt hjemmehørende i det pågældende land. Det er afgørende for, hvad aktionærens korrekte skattesats er – hvilket selv sagt er centralt for skatteforvaltningens kontrol. Det er muligt, at de nuværende oplysninger med tiden vil kunne udvides med en sådan landekode, men det er ikke givet.

Jeg var jo ikke selv til stede på høringen, men jeg kan forstå, at der derudover blev nævnt en lang liste med årsager til, at VP's nye system for tilvejebringelse af oplysninger til selskaberne om deres aktionærer ikke ville kunne give et komplet billede af alle aktionærene i et selskab.

Der kan blandt andet opstå huller i den kæde af banker, som en anmodning om aktionæroplysninger sendes igennem for at opsamle oplysningerne. Hvis en bank ikke svarer tilbage til VP, vil der komme til at mangle oplysninger om denne depotbanks kunder.

Et andet eksempel er, at landene kan vælge at fastsætte en bagatelgrænse – så der fx kun er ret til at bede om oplysninger om aktionærer, der ejer mere end 0,5 pct. af aktiekapitalen. Herved kan der komme til at mangle oplysninger om aktionærer med mindre aktieposter. Som jeg forstår det, var det VP's forventning på ekspertmødet, at det formentlig kun vil være muligt at opnå oplysninger om cirka 80 pct. af aktionærene i et selskab. Det vil i sagens natur begrænse anvendeligheden af sådanne oplysninger i forhold til skattekontrol.

Det ville desuden være problematisk at skulle basere sig på informationer alene fra en bestemt privat virksomhed. Der er fx danske virksomheder, som registrerer deres aktier i andre værdipapircentraler end VP.

Samlet set er det vurderingen, at en ejerregistrering efter aktionærrettighedsdirektivet ikke udgør et alternativ til den præsenterede udbytte-model. VP's produkt vil ikke være en facitliste, der kan erstatte den nuværende kontrol. Men når det er sagt, så kan oplysninger via aktionærrettighedsdirektivet godt være et supplement til de nuværende kontroloplysninger. Og det arbejdes der på at undersøge nærmere.

Afslutning

Vi står over for en opgave i forhold til at få tilvejebragt en administrerbar model for håndtering af udbyttebeskatningen. Som jeg indledte med at sige, så mener regeringen ikke, at vi med den præsenterede nettoindeholdelsesmodel står med et fuldt og færdigt produkt.

Målet er at finde den bedst mulige model for den fremtidige håndtering af udbyttebeskatningen. I dette arbejde indgår blandt andet erfaringer og ideer fra andre lande og kontakt til relevante praktikere.

Skatteministeriet er i kontakt med de norske skattemyndigheder for at høre om deres erfaringer med den norske nettoindeholdelsesmodel og hvilke muligheder, de ser i aktionærrettighedsdirektivet. Endvidere er

Skatteministeriet i dialog med Finans Danmark, udvalgte banker og VP Securities om mulighederne for at kunne udnytte ejerregistrering i medfør af aktionærrettighedsdirektivet til skattekontrol. Målet er at nå frem til en model, der er både robust og administrerbar.

Tak for ordet.